

In memoriam

Rector

Egbert Dekkers

Wie herinnert zich in Moergestel niet de nieuwe rector van het St. Stanislaus-klooster uit de oorlogsjaren, zoals hij soms rondfietste in het dorp met een rode fez als hoofddekseel, een touw als ceintuur om z'n jas, of later in een zilverkleurige Healy door het toen nog rustige dorp snelde: Egbert Dekkers - priester-schilder.

Persoonlijk leerde ik hem in 1937 kennen toen hij als jong kapelaantje in Rosmalen permissie kreeg van monseigneur Diepen om aan de Rijksacademie voor Beeldende Kunsten in Amsterdam te gaan studeren. Hij werd m'n jaargenoot en twee dagen per week in mijn Warmoesstraatatelier m'n huisgenoot. Als leerling van Prof. Heinrich Campendonk bekwaamde hij zich in de Monumentale Schilderkunst. De kunst die hij zo veelvuldig tot uitvoering bracht in de na-oorlogse jaren. In die wederopbouwperiode waren veel kerken en kloosters hersteld of gebouwd en het is in deze fase dat hij zijn belangrijke oeuvre schiep. Normaal gesproken zou dat een veilig beschermde conservering zijn voor glascomposities, reliëfs, wandschilderingen. Helaas volgde na de opbloei-periode een diepe neergang. Kerken en kloosters raakten in verval of werden gesloopt waarmee ook de kunstwerken ten onder gingen. Zo moet het voor Dekkers een ontzettende ervaring geweest zijn toen hij in Frankrijk vernam dat "zijn Noordhoekse kerk" onder slopershamers was ondergegaan. Vier jaren had hij op smalle steigers gebalanceerd om zijn apocalyps te verbeelden in de hoge neogothische gewelven. Lenig als een aap beklimde hij de hoge ladders en in lange dagen schilderde hij z'n visioenen. Slechts puin bleef over.

En dit ingrijpende gebeuren overkwam hem toen hij door ziekte reeds voor een groot deel verlamd was geraakt, dat was in 1968. Aanvankelijk leek er nog kans op enig herstel en met enorme energie probeerde hij aanvankelijk aan dat herstel mede te werken. Tevergeefs echter. Het belette hem vrijwel totaal om nog enige mate beeldend bezig te zijn. Zo lang het mogelijk was trok hij jaarlijks op en neer tussen z'n Franse huis waar hij zo van hield en Moergestel. Tot ook dat niet meer mogelijk bleek en hij na wat omzwervingen uiteindelijk in St. Charles te St Michielsgestel zijn laatste jaren afsloot. Hoewel hij nog maar zelden in Moergestel kwam de laatste jaren zal menig Moergestelnaar met onsteltnis vernomen hebben dat deze vroeger voor hen zo'n vertrouwde figuur voorgoed verdwenen is.

Zijn laatste bezoek aan Moergestel bracht hij aan de familie van Overdijk. Aan hun voortdurende zorg heeft hij bijzonder veel te danken. Vooral de laatste jaren. Laten we ons ervan bewust zijn dat we in Egbert Dekkers een dorpsgenoot bezaten die voor de ontwikkeling in de schilderkunst van blijvende betekenis zal zijn. Zijn bekroning met de Cultuurprijs van Brabant is daar een duidelijke bevestiging van. De zusters van St. Stanislaus mogen zich gelukkig prijzen met de mooie glasramen van zijn hand in hun kapel uit de tijd waarin hij z'n beste werk maakte! Ik zou willen besluiten met een citaat uit een kritiek in 1967 van Jacques Levij naar aanleiding van betonreliëfs die hij maakte voor het nieuwe ziekenhuis in Waalwijk. *Egbert Dekkers is tot in het diepst van zijn wezen, van zijn begenadigde kunstenaarsziel, doordrongen van een allesverterende eerbied, schroom is mogelijk een beter woord, voor het leven. Als hij over zijn werk praat, zijn schilderijen, zijn glas-in-beton, gebruikt hij dat simpele maar zo geladen woord 'leven' herhaaldelijk. In zijn mond wordt het een gebed. Hij worstelt steeds met die liefde voor het leven, voor alle leven.*

Maar de techniek - hoe belangrijk ook - en de materie - het weerbarstige moderne beton - zijn slechts middelen. Ze geven deze Brabantse mens de mogelijkheid te getuigen van zijn geloof in en zijn eigen hoop voor het leven. Een aardsgebed? Neen! Wel een uit de aarde opwellend, een aan die aarde gebonden gebed. Fel, hoekig, betonhard, niet harmonisch, eigentijds, vol onzekerheden. Maar dat gebed is er in dat werk van Egbert Dekkers. Een bede die voortkomt uit een nieuwe devotie, die zoekt naar een inniger contact, een persoonlijker betrekking met het Absloute met God, en die ervan getuigt dat hij dit bereikbaar acht. Jan Dijker